

VÁRUNK A SEMMI ÁGÁN

„Estragon: Hallgassunk egy kicsit, jó?”

Vladimir: Nem bánom.”¹

Az életet adó fa nincs. Merev deszka tart a semmiben két faemberkét. Kiszolgáltatottak. Kiszolgáltatott vagyok. Összekeverednek bennem a Beckett-sorok és a József Attila-i gondolat: a semmi ágán ül szívem, kis teste hangtalan vacog...

Estragon vagyok, Vladimir vagyok, a félelem emberkéje, a félelem emberkéi.

A semmi ágán ülve hallgat az emberiség két faemberkébe csomagolva. Vár.

Majd megérti a csend lényegét. A hallgatás lehetőség a kapcsolódásra. Együtt

figyelné a mélységet, a félelmet, a kékséget, a párát, a magasságot, miközben tanulják a magányban egymást.

„Vladimir: [...] A fa!
Estragon: A fa?
Vladimir: Hát nem emlékszel?
Estragon: Fáradt vagyok.
Vladimir: Nézd a fát!
Estragon (nézi a fát): Semmit sem látok.”²

Mereven ülök a semmi fölött. Ülök, ülünk, Estragonok és Vladimirek, néma és vak faemberkék. Lőtífuti cselekvésünk értelmetlen megmerevedést takar. Árnyakként várunk a semmiben. Előttünk, fölöttünk ott illatozik már giccsesen a kiviruló cseresznyefa. De mi nem látjuk. Szem kellene a látásra, fül a hallásra. Nézni, látni, érezni, beszélni, mozdulni... de Estragon és Vladimir, pesszimiztán és optimiztán, csak ül. Vár. Cselekvésképtelen, benuit félelemben gubbasztó fabábu-emberiség. Estragon és Vladimir. Érdekes-e kirtartani a csodáig?... Csak kirtartani érdekes, egészen a csodáig.

Máthé Rozália

A fotók A bábjáték nem gyerekjáték, hanem műfaj című projekt keretében készültek. Téma: Godot-ra várva. MME, Marosvásárhely.

¹ Beckett: i. m. 14.

² Uo. 69.